

ประกาศคณะวุฒยาจารย์

เรื่อง คำนิยาม รูปแบบ ลักษณะการเผยแพร่

ลักษณะคุณภาพของผลงานทางวิชาการ และแบบแสดงหลักฐานการมีส่วนร่วม

พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่สมควรกำหนดให้มีประกาศคณะวุฒยาจารย์ เรื่อง คำนิยาม รูปแบบ ลักษณะการเผยแพร่ ลักษณะคุณภาพของผลงานทางวิชาการ และแบบแสดงหลักฐานการมีส่วนร่วม

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๖ วรรคสอง ข้อ ๒๒ และข้อ ๒๗ แห่งข้อบังคับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วยการกำหนดตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ประจำที่เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๖๕ และประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ บทเฉพาะกาลข้อ ๒๘ คณะวุฒยาจารย์ จึงให้มีประกาศไว้ ดังนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะวุฒยาจารย์ เรื่อง คำนิยาม รูปแบบ ลักษณะการเผยแพร่ ลักษณะคุณภาพของผลงานทางวิชาการ และแบบแสดงหลักฐานการมีส่วนร่วม พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกประกาศคณะวุฒยาจารย์ เรื่อง คำนิยาม รูปแบบ ลักษณะการเผยแพร่ ลักษณะคุณภาพของผลงานทางวิชาการ และแบบแสดงหลักฐานการมีส่วนร่วม พ.ศ. ๒๕๖๔

ข้อ ๔ การเผยแพร่ หมายความว่า การเผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer)

หมวด ๑

บทความทางวิชาการ

ข้อ ๕ “บทความทางวิชาการ” หมายความว่า งานเขียนทางวิชาการที่เป็นฉบับเต็มซึ่งมีการกำหนดประเด็นที่ต้องการอธิบายหรือวิเคราะห์อย่างชัดเจน หากเป็นการวิเคราะห์ประเด็นต้องมีหลักวิชาการ โดยมีการสำรวจวรรณกรรมด้วยพร้อมสรุปผลการวิเคราะห์ในประเด็นประกอบ หากเป็นการอธิบายต้องมีการนำความรู้จากแหล่งต่าง ๆ มาประมวลร้อยเรียงและวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ โดยที่ผู้เขียนแสดงทัศนะทางวิชาการของตนไว้อย่างชัดเจน มีการอ้างอิงและบรรณานุกรมที่ครบถ้วน ถูกต้องและสมบูรณ์

ข้อ ๖ บทความทางวิชาการที่นำมาขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการต้องได้รับการตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการที่คณะวุฒยาจารย์กำหนด หรือจัดพิมพ์เป็นหนังสือรวมบทความของกลุ่มนักวิชาการโดยมีบรรณาธิการ

ข้อ ๗ บทความทางวิชาการที่นำมาขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการอาจเป็นบทความทางวิชาการประเภทบทความรับเชิญในโอกาสพิเศษ (festschrift) บทวิจารณ์บทความ (article review) บทวิจารณ์หนังสือ (book review) บทวิจารณ์การแสดง (review of performance) หรือบทวิจารณ์นิทรรศการ (review of exhibition) ก็ได้

ข้อ ๘ บทความทางวิชาการประเภท บทความรับเชิญในโอกาสพิเศษ (festschrift) หมายความว่า บทความทางวิชาการที่ได้รับเชิญในโอกาสพิเศษ อาทิ การฉลองวาระสำคัญของสถาบันวิชาการ หรือการแสดงมุทิตาจิตในการฉลองอายุของนักวิชาการอาวุโส ผู้มีคุณูปการต่อวงการวิชาการระดับชาติ หรือนานาชาติของนักวิชาการที่เป็นงานศึกษาหรือค้นคว้าอย่างมีระบบ มีการกำหนดประเด็นที่ต้องการ มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิทยาอันเป็นที่ยอมรับและได้ข้อสรุปรวมที่นำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือนำไปประยุกต์ใช้ได้ โดยจะต้องเป็นบทความรับเชิญที่มีลักษณะตามค่านิยมข้อ ๔ และได้รับการตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการที่คณะวุฒยาจารย์กำหนด หรือจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มรวมกับบทความของผู้อื่นโดยมีบรรณาธิการ

ข้อ ๙ บทความทางวิชาการประเภท บทวิจารณ์บทความ (article review) บทวิจารณ์หนังสือ (book review) บทวิจารณ์การแสดง (review of performance) และบทวิจารณ์นิทรรศการ (review of exhibition) หมายความว่า บทความวิจารณ์หนังสือหรืองานศิลปะที่วิพากษ์วิจารณ์เนื้อหาสาระ คุณค่า และคุณูปการของหนังสือ บทความ หรือผลงานศิลปะ อาทิ นิทรรศการทัศนศิลป์ และการแสดงละครหรือดนตรี โดยใช้หลักวิชาการอย่างชัดเจน ใช้ดุลพินิจอันเหมาะสมและแสดงจุดยืนของตนรวมทั้งการชี้ให้เห็นตำแหน่งของงานที่วิจารณ์ในวงการ โดยจะต้องเป็นบทความรับเชิญที่มีลักษณะตามค่านิยมข้อ ๔ และได้รับการตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการที่คณะวุฒยาจารย์กำหนด หรือจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มรวมกับบทความของผู้อื่นโดยมีบรรณาธิการ

ข้อ ๑๐ บทความทางวิชาการที่นำมาขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการต้องได้รับการเผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้

เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน ดังนี้

(๑) เผยแพร่ในรูปของบทความทางวิชาการในวารสารวิชาการ ดังต่อไปนี้

(๑.๑) วารสารวิชาการระดับชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับใน วงวิชาการในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง โดยวารสารวิชาการนั้นต้องมีการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เป็นระยะเวลาอย่างน้อย ๓ ปี และมีการตรวจสอบคุณภาพของบทความโดยผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบบทความ (peer reviewer) ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกจากหลากหลายสถาบัน อย่างน้อย ๓ คน ทั้งนี้วารสารวิชาการนั้น อาจเผยแพร่เป็นรูปเล่มสิ่งพิมพ์หรือเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่มีกำหนดการเผยแพร่อย่างแน่นอนชัดเจน

(๑.๒) วารสารวิชาการระดับนานาชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูลที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด ได้แก่ ERIC, MathsciNet, Pubmed, Scopus, Web of Science (เฉพาะในฐานข้อมูล SCIE, SSCI และ AHCI เท่านั้น), JSTOR และ Project Muse ทั้งนี้ วารสารวิชาการนั้นอาจเผยแพร่เป็นรูปเล่มสิ่งพิมพ์หรือเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์

(๒) เผยแพร่ในหนังสือรวมบทความในรูปแบบอื่นที่มีการบรรณาธิการ โดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ (Peer Reviewer) ประเมินคุณภาพ

เมื่อได้เผยแพร่ “บทความทางวิชาการ” ตามลักษณะข้างต้นแล้ว การนำ “บทความวิชาการ” นั้น มาแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมส่วนใดส่วนหนึ่งเพื่อนำมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการและให้มีการประเมินคุณภาพ “บทความทางวิชาการ” นั้นอีกครั้งหนึ่ง จะกระทำไม่ได้

ข้อ ๑๑ บทความทางวิชาการ เมื่อได้รับการประเมินคุณภาพไปแล้วจะไม่สามารถนำไปแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมส่วนใดส่วนหนึ่งเพื่อนำกลับมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการและประเมินคุณภาพใหม่อีก

ข้อ ๑๒ ลักษณะคุณภาพของบทความทางวิชาการ มีดังต่อไปนี้

(๑) ระดับ B เป็นบทความทางวิชาการที่มีเนื้อหาสาระทางวิชาการถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัย มีแนวคิดและการนำเสนอที่ชัดเจนเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการหรือวิชาชีพ

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และต้อง

๑. มีการวิเคราะห์และเสนอความรู้หรือวิธีการที่ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการ และเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการหรือวิชาชีพ

๒. สามารถนำไปอ้างอิงในฐานะข้อมูลอย่างกว้างขวางในระดับชาติ มีความละเอียดและความลุ่มลึกทางวิชาการในระดับสูง

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้อง

๑. มีลักษณะเป็นงานที่มีการสังเคราะห์ และสร้างสรรค์องค์ความรู้ใหม่ (Body of Knowledge) ทางวิชาการในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

๒. มีการกระตุ้นให้เกิดความคิดและค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง เป็นที่เชื่อถือและยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับชาติหรือนานาชาติ

หมวด ๒

ตำรา

ข้อ ๑๓ “ตำรา” หมายความว่า งานเขียนที่เรียบเรียงขึ้นอย่างเป็นระบบจากการนำข้อค้นพบจากทฤษฎี จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งงานวิจัยของผู้ขอ รวมทั้งความรู้ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า โดยมีการสังเคราะห์และวิเคราะห์ มีความเป็นเอกภาพและครอบคลุมเนื้อหาสาระของวิชาหรือเป็นส่วนหนึ่งของวิชา หรือของหลักสูตร

เนื้อหาสาระของตำราต้องมีความทันสมัยเมื่อพิจารณาถึงวันที่ผู้ขอยื่นเสนอขอ กำหนดตำแหน่งทางวิชาการ มีความถูกต้องและครบถ้วนสมบูรณ์ การอธิบายสาระสำคัญมีความชัดเจน โดยอาจใช้ข้อมูล แผนภาพ ตัวอย่างหรือกรณีศึกษาประกอบจนผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจในสาระสำคัญนั้นได้ โดยเบ็ดเสร็จ ตำราต้องมีการอ้างอิงในเนื้อหาที่ถูกต้อง มีตรรกะสำคัญ มีบรรณานุกรมและมีการใช้ภาษาที่ชัดเจน

ผลงานทางวิชาการที่เป็น “ตำรา” นี้ อาจได้รับการพัฒนาขึ้นจากเอกสารคำสอน จนถึงระดับที่มีความสมบูรณ์ที่สุด ซึ่งผู้อ่านสามารถอ่านและทำความเข้าใจในสาระของตำรานั้นด้วยตนเอง และต้องใช้สอนวิชาใดวิชาหนึ่งในหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษา ทั้งนี้ ผู้ขอจะต้องระบุวิชาที่เกี่ยวข้องในหลักสูตรที่ใช้ตำราเล่มที่เสนอขอตำแหน่งทางวิชาการด้วย

หากผลงานทางวิชาการนี้เคยเสนอเป็นเอกสารประกอบการสอนหรือเอกสารคำสอนมาแล้วจะนำมาเสนอเป็นตำราไม่ได้ เว้นแต่จะมีการพัฒนาขึ้นจนเห็นได้ชัดเจน

ข้อ ๑๔ ตำราที่จะนำมาใช้ข้อกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ ต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) เป็นเอกสารที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือถ่ายสำเนาเย็บเล่ม ประกอบด้วย คำนำ สารบัญ เนื้อเรื่อง การอธิบายหรือการวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ การสรุป การอ้างอิง บรรณานุกรมที่ทันสมัยและครบถ้วนสมบูรณ์

(๒) เป็นสื่อการเรียนอิเล็กทรอนิกส์ พร้อมเอกสารคู่มือแสดงวัตถุประสงค์ของรายวิชา หน้าที่บทบาทของผู้สอน หน้าที่บทบาทของผู้เรียน วิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ที่ชัดเจนตามกระบวนการทางสถิติ

ข้อ ๑๕ กรณีตำราที่ได้รับการตีพิมพ์มากกว่า ๑ ครั้ง และมีการแก้ไขปรับปรุง ให้อธิบายหรือชี้แจงเนื้อหาส่วนที่ปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในการพิมพ์ครั้งใหม่ไว้ในคำนำให้ชัดเจน

กรณีสื่อการเรียนอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับการผลิตมากกว่า ๑ ครั้ง ให้อธิบายหรือชี้แจงเนื้อหาส่วนที่ปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในการผลิตครั้งใหม่ให้ชัดเจน

ข้อ ๑๖ การเผยแพร่ตำรา ให้เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

(๑) การเผยแพร่ด้วยวิธีการพิมพ์ หรือ

(๒) การเผยแพร่โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เช่น การเผยแพร่ในรูปแบบของซีดีรอม e-learning online learning

(๓) การเผยแพร่เป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ โดยสำนักพิมพ์ซึ่งเป็นที่ยอมรับ

ข้อ ๑๗ การเผยแพร่ตำรา ต้องเป็นไปอย่างกว้างขวางมากกว่าการใช้ในการเรียนการสอนวิชาต่างๆ ในหลักสูตรเท่านั้น โดยจำนวนพิมพ์เป็นดัชนีหนึ่งที่อาจแสดงการเผยแพร่อย่างกว้างขวางได้ แต่อาจใช้ดัชนีอื่นวัดความกว้างขวางในการเผยแพร่ได้เช่นกัน ทั้งนี้ต้องได้รับการตรวจสอบและรับรองการเผยแพร่จากคณะกรรมการของสถาบันอุดมศึกษา คณะ หรือสถาบันทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชานั้น

กรณีที่ได้มีการพิจารณาประเมินคุณภาพของตำราแล้วไม่อยู่ในเกณฑ์ การนำตำรานั้นไปแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมเนื้อหาเพื่อนำมาเสนอข้อกำหนดตำแหน่งทางวิชาการในครั้งใหม่ สามารถทำได้ แต่ให้มีการประเมินคุณภาพตำราที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขนั้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

หากผลงานทางวิชาการที่เคยเสนอเป็นเอกสารประกอบการสอนหรือเอกสารคำสอนไปแล้ว จะนำมาเสนอเป็นตำราไม่ได้

ข้อ ๑๘ ลักษณะคุณภาพของตำรา ได้แก่

(๑) ระดับ B เป็นตำราที่มีเนื้อหาสาระทางวิชาการถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัย มีแนวคิด และการนำเสนอที่ชัดเจนเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และต้อง

๑. มีการวิเคราะห์และเสนอความรู้หรือวิธีการที่ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการ และเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ

๒. มีการสอดแทรกความคิดริเริ่มและประสบการณ์หรือผลงานวิจัยของผู้เขียนที่เป็น การแสดงให้เห็นถึงความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

๓. สามารถนำไปใช้อ้างอิงอย่างกว้างขวางต่อวงวิชาการระดับชาติหรือระดับ นานาชาติ มีความละเอียดและความลุ่มลึกทางวิชาการในระดับสูง

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้อง

๑. มีลักษณะเป็นงานที่มีการสังเคราะห์ และสร้างสรรค์องค์ความรู้ใหม่ (Body of Knowledge) หรือทฤษฎีใหม่ทางวิชาการในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

๒. มีการกระตุ้นให้เกิดความคิดและค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง โดยพิจารณาจากการได้รับ การอ้างอิงอย่างกว้างขวางในระดับนานาชาติ

๓. เป็นที่เชื่อถือและยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับนานาชาติ

ข้อ ๑๙ ตำราที่เขียนเป็นบท (Chapter) จะต้องมีลักษณะดังนี้

(๑) ในกรณีการขอกำหนดตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์และรองศาสตราจารย์ ตำราต้อง มีลักษณะตามคํานิยามและรูปแบบตามข้อ ๑๓ และ ๑๔ โดยอาจจะเป็นหนึ่งบทหรือหลายบทรวมกันก็ได้และ ต้องมีจำนวนหน้าไม่ต่ำกว่า ๘๐ หน้า หากเขียนหลายบทต้องเป็นเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกัน

(๒) ในกรณีการขอกำหนดตำแหน่งตำแหน่งศาสตราจารย์ ตำราต้องมีลักษณะตาม คํานิยามและรูปแบบตามข้อ ๑๓ และ ๑๔ โดยอาจจะเป็นหนึ่งบทหรือหลายบทรวมกันก็ได้ และต้องมีจำนวน หน้าไม่ต่ำกว่า ๘๐ หน้า หากเขียนหลายบทต้องเป็นเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกันและต้องมีการสอดแทรก ประสบการณ์หรือผลงานวิจัยของผู้ขอกำหนดตำแหน่ง

ข้อ ๒๐ สำหรับตำราที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม ข้อมูลบรรณานุกรมที่ควรปรากฏในหน้าปกในของ ตำรา ได้แก่

(๑) ชื่อตำรา

(๒) ชื่อผู้แต่ง

(๓) ครั้งที่พิมพ์

(๔) จำนวนที่พิมพ์ในแต่ละครั้ง

(๕) สถานที่พิมพ์

(๖) โรงพิมพ์/สำนักพิมพ์

(๗) เดือน ปีที่พิมพ์

(๘) เลขมาตรฐานสากลประจำตำรา ISBN (ถ้ามี)

ข้อ ๒๑ ในคํานำของตำราควรแสดงรหัสรายวิชาที่ใช้ตำราในการสอน มีคํานะนำในการใช้ ตำราและมีการแสดงว่าตำราได้ผ่านการตรวจสอบแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ (peer reviewer) ที่มาจาก หลากหลายสถาบัน

หมวด ๓

หนังสือ

ข้อ ๒๒ “หนังสือที่ผู้ขอเขียนผู้เดียวทั้งเล่ม หมายความว่า ผลงานทางวิชาการที่เรียบเรียงขึ้นทั้งเล่มอย่างมีเอกภาพ โดยมีรากฐานทางวิชาการที่เด่นชัด ให้ทัศนะของผู้เขียนที่สร้างเสริมปัญญาความคิด สร้างความแข็งแกร่งทางวิชาการในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง มีความต่อเนื่องเชื่อมโยงในเชิงเนื้อหาที่ทันสมัยและครบถ้วนสมบูรณ์ ประกอบด้วย คำนำ สารบัญ เนื้อเรื่อง การวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ การสรุป การอ้างอิง บรรณานุกรม โดยไม่จำเป็นต้องสอดคล้องหรือเป็นไปตามข้อกำหนดของหลักสูตร หรือของวิชาใดวิชาหนึ่งในหลักสูตร และไม่จำเป็นต้องนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนในวิชาใดวิชาหนึ่ง ทั้งนี้เนื้อหาสาระของหนังสือต้องมีความทันสมัยถึงวันที่ผู้ขอยื่นเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ ทั้งนี้อาจจัดทำในรูปแบบ หนังสือรวมบทความของนักวิชาการคนเดียว (collected articles by a single author) หรือหนังสือที่เขียนร่วมกัน (chapter/chapters in book) ก็ได้

รูปแบบของหนังสือที่ผู้ขอเขียนผู้เดียวทั้งเล่ม ต้องจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

ข้อ ๒๓ “หนังสือรวมบทความของนักวิชาการคนเดียว (collected articles by a single author)” หมายความว่า ผลงานทางวิชาการที่เป็นงานศึกษาหรือค้นคว้าอย่างมีระบบ มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล ด้วยวิธีวิทยาอันเป็นที่ยอมรับ ประกอบด้วยบทความหลายบทของนักวิชาการคนเดียวที่นำมารวมเล่ม แต่ต้องมีคำนำหรือบทนำที่ผู้เขียนชี้ให้เห็นแนวคิดและทิศทางทางวิชาการที่เป็นเอกภาพของบทความที่นำมารวมอย่างชัดเจน และได้ข้อสรุปที่ทำให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือนำไปประยุกต์ใช้ได้

รูปแบบของหนังสือรวมบทความของนักวิชาการคนเดียว ต้องจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

ข้อ ๒๔ “หนังสือที่เขียนร่วมกัน (chapter/chapters in book)” หมายความว่า ผลงานทางวิชาการบางบทหรือส่วนหนึ่งที่เป็นการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ ในหนังสือที่มีผู้เขียนหลายคน โดยส่วนนั้นๆ ต้องมีความสมบูรณ์ มีเอกภาพในตัวเองและแสดงให้เห็นความเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดเอกภาพของหนังสือ ต้องประกอบด้วย เนื้อเรื่อง การวิเคราะห์ การสรุป การอ้างอิง และบรรณานุกรม

ข้อ ๒๕ รูปแบบของผลงานทางวิชาการในหนังสือที่เขียนร่วมกัน ต้องเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

ข้อ ๒๖ จำนวนบทที่จะนำมาแทนหนังสือ ๑ เล่ม ต้องมีจำนวนอย่างน้อย ๕ บท และมีจำนวนหน้ารวมกันแล้วไม่น้อยกว่า ๘๐ หน้า โดยเนื้อหาสาระของบทในหนังสือทั้ง ๕ บท จะต้องไม่ซ้ำซ้อนกันและอยู่ในขอบข่ายสาขาวิชาที่เสนอขอตำแหน่งทางวิชาการ ทั้งนี้ อาจอยู่ในหนังสือเล่มเดียวกันหรือหลายเล่มก็ได้ และสำหรับการประเมินคุณภาพจะต้องประเมินคุณภาพโดยรวมทั้งหมด

ข้อ ๒๗ กรณีหนังสือที่ได้รับการตีพิมพ์มากกว่า ๑ ครั้ง และมีการแก้ไขปรับปรุง ให้อธิบายหรือชี้แจงเนื้อหาส่วนที่ปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในการพิมพ์ครั้งใหม่ไว้ในคำนำให้ชัดเจน

ข้อ ๒๘ “คู่มือ (handbook)” หมายความว่า ผลงานวิชาการเฉพาะสาขาที่ประมวล วิเคราะห์ และสังเคราะห์ความรู้ และประสบการณ์อันกว้างขวางอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย คำนำ สารบัญ เนื้อเรื่อง การ

อธิบายหรือการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การสรุป การอ้างอิง และบรรณานุกรม ครอบคลุมเนื้อหาที่เอื้อต่อการปฏิบัติการวิชาชีพ สามารถใช้เป็นหนังสืออ้างอิงได้ อาจมีแบบฝึกหัดรวมอยู่ด้วย

รูปแบบของคู่มือ ต้องเป็นเอกสารที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

ข้อ ๒๙ การเผยแพร่หนังสือ ให้เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

- (๑) โดยการพิมพ์เป็นรูปเล่ม โดยโรงพิมพ์ หรือสำนักพิมพ์
- (๒) โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เช่น E-book เป็นต้น

การเผยแพร่ จะต้องเป็นไปอย่างกว้างขวางมากกว่าการใช้ในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรเท่านั้น จำนวนพิมพ์เป็นดัชนีหนึ่งที่อาจแสดงการเผยแพร่อย่างกว้างขวางได้ แต่อาจใช้ดัชนีอื่นวัดความกว้างขวางในการเผยแพร่ได้เช่นกัน

ทั้งนี้ ต้องแสดงหลักฐานการตรวจสอบคุณภาพเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (peer reviewer) ในการจัดพิมพ์ ได้รับการรับรองการเผยแพร่จากคณะกรรมการของสถาบันอุดมศึกษา คณะ หรือสถาบันทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชานั้น

กรณีที่ได้มีการพิจารณาประเมินคุณภาพของหนังสือแล้วไม่อยู่ในเกณฑ์การนำหนังสือ นั้นไปแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมเนื้อหาเพื่อนำมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการครั้งใหม่ สามารถกระทำ ได้ แต่ให้มีการประเมินคุณภาพหนังสือที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขนั้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

ข้อ ๓๐ ลักษณะคุณภาพของหนังสือ ได้แก่

(๑) ระดับ B เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระทางวิชาการถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัยมีแนวคิดและ การนำเสนอที่ชัดเจนเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และต้อง

๑. มีการวิเคราะห์และเสนอความรู้หรือวิธีการที่ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทาง วิชาการ และเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ

๒. มีการสอดแทรกความคิดริเริ่มและประสบการณ์หรือผลงานวิจัยที่เป็นการแสดง ให้เห็นถึงความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ

๓. สามารถนำไปใช้อ้างอิงอย่างกว้างขวางต่อวงวิชาการระดับชาติหรือระดับ นานาชาติ มีความละเอียดและความลุ่มลึกทางวิชาการในระดับสูง

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้อง

๑. มีลักษณะเป็นงานที่มีการสังเคราะห์ และสร้างสรรค์องค์ความรู้ใหม่ (Body of Knowledge) หรือทฤษฎีใหม่ทางวิชาการในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

๒. มีการกระตุ้นให้เกิดความคิดและค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง โดยพิจารณาจากการ ได้รับการอ้างอิงอย่างกว้างขวางในระดับนานาชาติ

๓. เป็นที่เชื่อถือและยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับนานาชาติ

ข้อ ๓๑ สำหรับหนังสือที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม ข้อมูลบรรณานุกรมที่ควรปรากฏในหน้าปกใน ของหนังสือ ได้แก่

- (๑) ชื่อหนังสือ
- (๒) ชื่อผู้แต่ง
- (๓) ครั้งที่พิมพ์

(๔) จำนวนที่พิมพ์ในแต่ละครั้ง

(๕) สถานที่พิมพ์

(๖) โรงพิมพ์/สำนักพิมพ์

(๗) เดือน ปีที่พิมพ์

(๘) เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN (ถ้ามี)

ข้อ ๓๒ ในคำนำของหนังสือควรมีคำแนะนำในการใช้หนังสือและมีการแสดงว่าหนังสือได้ผ่านการตรวจสอบแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน

หมวด ๔

งานวิจัย

ข้อ ๓๓ “งานวิจัยทั่วไป” หมายความว่า ผลงานทางวิชาการที่เป็นงานศึกษาหรืองานค้นคว้าอย่างมีระบบ มีความครบถ้วนสมบูรณ์ ได้แก่ ความชัดเจนในเรื่องการกำหนดประเด็นปัญหา คำถาม วัตถุประสงค์ ปรัชญาวิธีวิทยา การตั้งสมมติฐาน การเก็บรวบรวมข้อมูล การพิสูจน์สมมติฐาน การวิเคราะห์ข้อมูล การประมวลสรุปผลและให้ข้อเสนอแนะ การอ้างอิง และบรรณานุกรม มีระเบียบวิธีวิทยาการวิจัยที่เป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ ทำให้ได้มาซึ่งคำตอบหรือข้อสรุปรวมที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาหรือตอบคำถามที่ตั้งไว้หรือเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือเพื่อการนำวิชาการนั้นไปประยุกต์ ทั้งนี้ อาจจัดทำในรูปแบบวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) วิจัยกรณีศึกษา (case study research) วิจัยสถาบัน (institutional, administrative, operational research) งานปริทัศน์ (review article) หรือ งานวิจัยประเภทอื่น ๆ ก็ได้

ข้อ ๓๔ “วิจัยเชิงสำรวจ (survey research)” หมายความว่า การวิจัยที่เน้นการศึกษา รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างหรือประชากร ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความคิด ความเชื่อ แผนการ ภูมิหลัง โดยการใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการสังเกต มีการวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีวิจัยอย่างเป็นระบบ ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้กำหนดนโยบาย วางแผนงาน ประเมินผล หรือวิจัยต่อยอดได้

ข้อ ๓๕ “วิจัยกรณีศึกษา (case study research)” หมายความว่า งานวิจัยที่ศึกษากรณีมากกว่า ๑ กรณี หรือ ๑ กรณีแต่มีขอบข่ายการดำเนินงานในวงกว้าง โดยใช้วิทยาการครอบคลุมหลากหลายรูปแบบ หรือเป็นการศึกษาวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกรณีโดยให้รายละเอียดลึกซึ้งนำไปสู่ข้อสรุปที่ชัดเจน ก่อให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการ

ข้อ ๓๖ “วิจัยสถาบัน (institutional, administrative, operational research)” หมายความว่า การศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับการดำเนินงาน สภาพแวดล้อม และกระบวนการของสถาบันหลายสถาบัน เพื่อประโยชน์ในการจัดหาข้อมูลสำหรับการวางแผนในวงกว้าง การกำหนดนโยบายและการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อหลายสถาบันและต้องเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการในวงกว้างด้วย

ข้อ ๓๗ “งานปริทัศน์ (review article)” หมายความว่า งานวิจัยที่ประเมินสถานะล่าสุดทางวิชาการ (state of the art) เฉพาะทางที่มีการศึกษาค้นคว้า มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้ทั้งทางกว้างและทางลึกอย่างทันสมัย โดยให้ข้อวิพากษ์ที่ชี้ให้เห็นแนวโน้มที่ควรศึกษาและพัฒนาต่อไป

ข้อ ๓๘ รูปแบบของงานวิจัย แบ่งออกเป็น ๓ รูปแบบ ได้แก่

(๑) รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ที่มีการเผยแพร่ตามข้อ ๓๙ (๔)

(๒) บทความวิจัยที่นำเสนอในการประชุมทางวิชาการ หรือตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการหรือตีพิมพ์ในหนังสือรวมบทความวิจัยที่มีบรรณาธิการประเมินและตรวจสอบคุณภาพ

(๓) หนังสือที่นำประเด็นสำคัญในงานวิจัยมาใช้ประกอบการเขียน (monograph)

ข้อ ๓๙ การเผยแพร่งานวิจัย ให้เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินคุณภาพโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน ดังนี้

๑. เผยแพร่ในรูปของบทความวิจัยในวารสารวิชาการ ดังต่อไปนี้

๑.๑ วารสารวิชาการระดับชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับ ในวงวิชาการในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง โดยวารสารวิชาการนั้น ต้องมีการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เป็นระยะเวลาอย่างน้อย ๓ ปี และมีการตรวจสอบคุณภาพของบทความโดยผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบบทความ (peer reviewer) ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกจากหลากหลายสถาบัน อย่างน้อย ๓ คน ทั้งนี้ วารสารวิชาการนั้น อาจเผยแพร่เป็นรูปเล่มสิ่งพิมพ์หรือเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่มีกำหนดการเผยแพร่อย่างแน่นอนชัดเจน

๑.๒ วารสารวิชาการระดับนานาชาตินั้น ต้องเป็นวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูลที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด ได้แก่ ERIC, MathsciNet, Pubmed, Scopus, Web of Science (เฉพาะในฐานข้อมูล SCIE, SSCI และ AHCI เท่านั้น), JSTOR และ Project Muse ทั้งนี้ วารสารวิชาการนั้นอาจเผยแพร่เป็นรูปเล่มสิ่งพิมพ์หรือเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์

๒. เผยแพร่ในหนังสือรวมบทความวิจัยที่ได้มีการบรรณาธิการ โดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ (peer reviewer) ประเมินคุณภาพ

๓. นำเสนอเป็นบทความวิจัยต่อที่ประชุมทางวิชาการที่เป็นฉบับเต็มของการประชุมระดับชาติหรือระดับนานาชาติ โดยต้องมีคณะผู้ทรงคุณวุฒิหรือคณะกรรมการคัดเลือกบทความซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่อยู่ในวงวิชาการนั้นหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง ทำหน้าที่คัดสรรกลั่นกรอง รวมถึงตรวจสอบความถูกต้อง การใช้ภาษา และแก้ไขถ้อยคำ หรือรูปแบบการนำเสนอที่ถูกต้องก่อนการเผยแพร่ในหนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (proceedings) ที่มาจากการประชุมโดยสมาคมวิชาการหรือวิชาชีพ โดยไม่รวมถึงการประชุมวิชาการของสถาบันอุดมศึกษา และจัดอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๕ ปี ซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบหนังสือหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์และอาจเผยแพร่ก่อนหรือหลังการประชุมก็ได้ ทั้งนี้ คณะผู้ทรงคุณวุฒิหรือคณะกรรมการคัดเลือกบทความดังกล่าว จะต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่อยู่ในวงวิชาการสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องจากหลากหลายสถาบัน

๔. เผยแพร่ในรูปของรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์พร้อมหลักฐานว่าได้เผยแพร่ไปยังวงวิชาการและวิชาชีพในสาขาวิชานั้นและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง ตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด ทั้งนี้ คณะผู้ทรงคุณวุฒิ (peer reviewer) จะต้องไม่ใช่คณะกรรมการตรวจรับทุนหรือตรวจรับงานจ้างเพื่อให้งานวิจัยนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือข้อกำหนดของสัญญาจ้างเท่านั้น

๕. เผยแพร่ในรูปของหนังสือ (monograph) พร้อมหลักฐานว่าได้เผยแพร่ไปยังวงวิชาการและวิชาชีพในสาขาวิชานั้นและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง ตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

เมื่อได้เผยแพร่ “งานวิจัย” ตามลักษณะข้างต้นแล้ว การนำ “งานวิจัย” นั้น มาแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมส่วนใดส่วนหนึ่งเพื่อนำมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ และให้มีการประเมินคุณภาพ “งานวิจัย” นั้นอีกครั้งหนึ่งจะกระทำไม่ได้

ข้อ ๔๐ งานวิจัยที่ได้รับการประเมินคุณภาพไปแล้ว ไม่สามารถนำไปแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมส่วนใดส่วนหนึ่งเพื่อนำกลับมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการและประเมินคุณภาพใหม่อีกครั้งหนึ่งได้

ข้อ ๔๑ ลักษณะคุณภาพของงานวิจัย ได้แก่

(๑) ระดับ B เป็นงานวิจัยที่มีกระบวนการวิจัยทุกขั้นตอนถูกต้องเหมาะสมในระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และต้องเป็นผลงานที่แสดงถึงการวิเคราะห์และนำเสนอผลเป็นความรู้ใหม่ที่ลึกซึ้งกว่างานเดิมที่เคยมีผู้ศึกษาแล้ว และต้องเป็นที่ยอมรับ หรือได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูลระดับชาติหรือระดับนานาชาติ หรือสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแพร่หลาย โดยมีหลักฐานที่แสดงการวิเคราะห์ให้เห็นถึงคุณประโยชน์ในด้านสังคมหรือมูลค่าทางเศรษฐกิจจากนิติบุคคลองค์กรที่สาม (Third Party) ที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสีย

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้องเป็นที่ยอมรับอย่างโดดเด่น (outstanding) รวมทั้งได้รับการอ้างอิงอย่างกว้างขวางในฐานข้อมูลระดับนานาชาติของสาขาวิชานั้น ๆ หรือสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้แพร่หลายเป็นอย่างมาก โดยมีหลักฐานที่แสดงการวิเคราะห์ให้เห็นถึงผลกระทบอย่างกว้างขวางและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวงวิชาการ และวงวิชาชีพจากนิติบุคคลองค์กรที่สาม (Third Party) ที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสีย

หมวด ๕

ผลงานวิชาการรับใช้ท้องถิ่นและสังคม

ข้อ ๔๒ “ผลงานวิชาการรับใช้ท้องถิ่นและสังคม” หมายความว่า ผลงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือท้องถิ่นที่เกิดขึ้นโดยใช้ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาอย่างน้อยหนึ่งสาขาวิชา และปรากฏผลที่สามารถประเมินได้เป็นรูปธรรมโดยประจักษ์ต่อสาธารณะ ต้องเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติหน้าที่ตามภาระงานซึ่งมหาวิทยาลัยหรือคณะวิชาให้ความเห็นชอบรวมทั้งได้รับการรับรองการใช้ประโยชน์ต่อสังคมโดยปรากฏผลที่สามารถประเมินได้เป็นรูปธรรมประจักษ์ต่อสาธารณะ

ผลงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมนี้ต้องเป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นทางด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้านเกี่ยวกับ ชุมชน วิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม อาชีพ เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง คุณภาพชีวิต หรือสุขภาพ หรือเป็นผลงานที่นำไปสู่การจดทะเบียนสิทธิบัตรหรือทรัพย์สินทางปัญญาในรูปแบบอื่นที่สามารถแสดงได้เป็นที่ประจักษ์ว่าสามารถใช้แก้ปัญหาหรือพัฒนาสังคม และก่อให้เกิดประโยชน์อย่างชัดเจนและยั่งยืน หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงในความตระหนักและการรับรู้ในปัญหาและแนวทางแก้ไขของชุมชน

ข้อ ๔๓ รูปแบบผลงานวิชาการรับใช้ท้องถิ่นและสังคม

จัดทำเป็นเอกสาร โดยมีคำอธิบายความเป็นมาของการดำเนินงาน มีคำอธิบายหรือชี้แจงโดยชัดเจนประกอบซึ่งชี้ให้เห็นว่าผลงานทำให้เกิดการพัฒนาเป็นประโยชน์ต่อสังคม มีความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น และเกิดความก้าวหน้าทางวิชาการหรือเสริมสร้างความรู้หรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาขาวิชาหนึ่ง ๆ หรือหลายสาขาวิชา โดยต้องประกอบด้วยประเด็นต่อไปนี้

- (๑) การวิเคราะห์สภาพการณ์ก่อนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
- (๒) การแสดงให้เห็นการมีส่วนร่วมและการยอมรับของสังคมเป้าหมาย
- (๓) การออกแบบหรือการแสดงกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น
- (๔) ความรู้หรือความเชี่ยวชาญที่ใช้ในการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้น
- (๕) การคาดการณ์สิ่งที่จะตามมาหลังจากการเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นแล้ว
- (๖) การประเมินผลลัพธ์โดยการติดตามการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
- (๗) การสรุปแนวทางการติดตามและบำรุงรักษาพัฒนาการที่เกิดขึ้นให้คงอยู่ต่อไปและ/

หรือแนวทางในการขยายผลต่อไป

ทั้งนี้ นอกจากเอกสารแสดงผลงานดังกล่าวข้างต้นแล้ว จะต้องแสดงหลักฐานเพิ่มเติมอื่น ๆ เกี่ยวกับผลงาน ได้แก่ รูปภาพ หรือการบันทึกเป็นภาพยนตร์ หรือแถบเสียง หรือวีดิทัศน์

ข้อ ๔๔ การเผยแพร่ผลงานวิชาการรับใช้ท้องถิ่นและสังคมทำได้โดยการจัดเวทีนำเสนอผลงานในพื้นที่หรือการเปิดให้เยี่ยมชมพื้นที่และจะต้องมีการเผยแพร่สู่สาธารณะอย่างกว้างขวางในลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่สอดคล้องกับผลงาน โดยการเผยแพร่นั้นจะต้องมีการบันทึกเอกสารหรือเป็นลายลักษณ์อักษรที่สามารถใช้อ้างอิงได้ หรือศึกษาค้นคว้าต่อไปได้ ทั้งนี้ ต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินคุณภาพ โดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน

ข้อ ๔๕ ลักษณะคุณภาพของผลงานวิชาการรับใช้ท้องถิ่นและสังคม ได้แก่

(๑) ระดับ B ลักษณะของผลงานต้องแสดงให้เห็นถึงความเชี่ยวชาญในสาขาของผู้ยื่นขอ มีการแสดงกระบวนการรวบรวมข้อมูลและสารสนเทศที่ชัดเจน มีการระบุปัญหาหรือความต้องการที่มาจาก การมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย มีการแสดงการวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ความรู้ที่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือทำความเข้าใจสถานการณ์จนเกิดการเปลี่ยนแปลง ที่ดีขึ้นอย่างเป็นที่ประจักษ์ หรือก่อให้เกิดการพัฒนาชุมชน ท้องถิ่น หรือสังคมนั้น

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และคุณภาพผลงานที่ยื่นขอจะต้องสามารถนำไปเป็นแบบอย่างให้กับท้องถิ่นหรือสังคมอื่นได้ หรือก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบาย หรือถูกนำไปใช้เป็นนโยบายในระดับจังหวัด หรือประเทศอย่างเป็นรูปธรรม

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A ผลงานต้องส่งผลกระทบต่อสังคม หรือแวดวงวิชาการอย่างกว้างขวางเป็นที่ยอมรับในระดับชาติหรือนานาชาติ หรือได้รับรางวัลจากองค์กรที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ

ข้อ ๔๖ แนวทางการประเมินผลงานวิชาการรับใช้ท้องถิ่นและสังคม ให้คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทำหน้าที่ประเมินผลงานทางวิชาการและจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ ประเมินผลงานวิชาการเพื่อสังคมโดยใช้แนวทางในการประเมินดังต่อไปนี้

- (๑) ประเมินจากเอกสารและหลักฐานประกอบการเสนอผลงาน

(๒) ประเมินจากหลักฐานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง หรือสารสนเทศจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๓) นอกจากการประเมินเอกสารและหลักฐานตาม (๑) และ (๒) แล้ว อาจประเมินจากการตรวจสอบสภาพจริงที่มีอยู่ในพื้นที่ร่วมด้วย ซึ่งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจะตรวจสอบด้วยตนเองหรือแต่งตั้งผู้แทนให้ไปตรวจสอบแทนก็ได้

ทั้งนี้ให้เน้นถึงการมีส่วนร่วมและการยอมรับของสังคมเป้าหมาย

หมวด ๖

ผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม

ข้อ ๔๗ “ผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม” หมายความว่า ผลงานวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมที่มีห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ส่วนใหญ่อยู่ภายในประเทศ เป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นเพื่อตอบสนองต่อการพัฒนาหรือการแก้ปัญหาของอุตสาหกรรม

ข้อ ๔๘ รูปแบบของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม ต้องจัดทำเป็นเอกสาร โดยมีคำอธิบายอย่างชัดเจนประกอบผลงานนั้น เพื่อชี้ให้เห็นว่าเป็นผลงานที่ทำให้เกิดการพัฒนาที่เป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรม มีความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นและเกิดความก้าวหน้าทางวิชาการ โดยครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- (๑) ข้อมูลของสถานการณ์ปัญหาก่อนการดำเนินการ
- (๒) คำอธิบายกระบวนการแก้ปัญหาทางอุตสาหกรรม (solution method)
- (๓) คำอธิบายถึงความรู้ความเชี่ยวชาญที่ใช้ และการนำเทคโนโลยีอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องมาใช้
- (๔) คำอธิบายถึงความรู้หรือองค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นภายหลังเสร็จสิ้นการวิจัย
- (๕) คำอธิบายถึงผลลัพธ์หรือผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้ใช้ หรือต่อบางส่วนของห่วงโซ่คุณค่า(Value Chain) ของอุตสาหกรรมนั้น หรือต่อทั้งวงการอุตสาหกรรมนั้น
- (๖) คำอธิบายถึงวิธี และคุณภาพหรือประสิทธิภาพ ในการนำกลับมาใช้ในการเรียนการสอน เช่น การเขียนตำรา หรือการปรับปรุงเนื้อหาในรายวิชาที่สอน หรือใช้เป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์หรือปัญหาพิเศษของนิสิต
- (๗) หลักฐานการมีส่วนร่วมและการยอมรับของผู้ใช้

ข้อ ๔๙ การเผยแพร่ผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม ให้เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินคุณภาพ โดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน ดังนี้

๑. บทความวิจัยในวารสารวิชาการ หนังสือรวมบทความวิชาการ หรือการประชุมวิชาการที่มีหนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (proceedings) ทั้งนี้ บทความดังกล่าวจะต้องมีผู้แต่งร่วมเป็นบุคลากรจากอุตสาหกรรม หรือหากไม่มี จะต้องมียืนยันการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยดังกล่าวโดยอุตสาหกรรม เช่น สัญญาร่วมทุนวิจัย หรือหลักฐานเชิงประจักษ์ในการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

หมายเหตุ กรณีการเผยแพร่บทความวิจัยในวารสารวิชาการ หนังสือรวมบทความวิชาการ หรือการประชุมวิชาการที่มีหนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (proceedings) ให้ใช้ลักษณะการเผยแพร่ตามผลงานวิจัย ข้อ ๑ ข้อ ๒ และข้อ ๓

๒. รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ที่มีเนื้อหาหรือมีเอกสารประกอบที่มีเนื้อหาตามรูปแบบของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม และมีการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิ ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องจากหลากหลายสถาบัน

๓. เอกสารแสดงทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากผลงานดังกล่าว เช่น สิทธิบัตร อนุสิทธิบัตร ข้อตกลงอนุญาตให้ใช้สิทธิ (licensing agreement) โดยมีเอกสารประกอบที่มีเนื้อหาตามรูปแบบของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม

๔. รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดเผย โดยมีเนื้อหา หรือมีเอกสารประกอบที่มีเนื้อหาตามรูปแบบของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม และต้องมีหลักฐานแสดงเหตุผลที่ไม่สามารถเปิดเผยต่อสาธารณะได้ แต่มีหลักฐานรับรองว่าได้นำไปใช้ประโยชน์แล้ว

๕. รายงานการประเมินจากหน่วยงานภายนอกที่แสดงถึงผลกระทบที่เกิดจากการวิจัยหรือกิจกรรมทางวิชาการที่เชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรม โดยผู้เสนอต้องจัดทำเอกสารประกอบที่มีเนื้อหาตามรูปแบบของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม

ข้อ ๕๐ ลักษณะคุณภาพของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม ได้แก่

(๑) ระดับ B มีการรวบรวมข้อมูลและสารสนเทศที่ชัดเจน มีการระบุปัญหาหรือความต้องการโดยการมีส่วนร่วมของอุตสาหกรรมกลุ่มเป้าหมาย มีการวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ความรู้ที่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือทำความเข้าใจสถานการณ์ จนมีแนวโน้ม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นอย่างเป็นที่ประจักษ์ หรือมีแนวโน้มก่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้น

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และต้องสามารถนำไปใช้เป็นตัวอย่างในการแก้ปัญหาหรือทำความเข้าใจสถานการณ์ จนเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นอย่างเป็นที่ประจักษ์ หรือก่อให้เกิดการพัฒนาให้กับอุตสาหกรรมอื่นได้ หรือก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบายในวงกว้างในระดับจังหวัดหรือประเทศอย่างเป็นรูปธรรม

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้องส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมหรือแวดวงวิชาการอย่างกว้างขวางอย่างมีนัยสำคัญ เป็นที่ยอมรับในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ หรือได้รับรางวัลจากองค์กรที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ

ข้อ ๕๑ แนวทางการประเมินผลงานทางวิชาการสู่ภาคอุตสาหกรรม ให้คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อทำหน้าที่ประเมินผลงานทางวิชาการและจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ ประเมินผลงานทางวิชาการโดยใช้แนวทางในการประเมิน ดังต่อไปนี้

(๑) ประเมินจากเอกสารและหลักฐานประกอบการเสนอผลงาน

(๒) ประเมินจากหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ข้อมูลจากอุตสาหกรรม การสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง หรือสารสนเทศจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

(๓) นอกจากการประเมินเอกสารและหลักฐานตาม (๑) และ (๒) แล้ว อาจประเมินจากการตรวจสอบสภาพจริงในอุตสาหกรรมร่วมด้วย ซึ่งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจะตรวจสอบด้วยตนเองหรือแต่งตั้งผู้แทนให้ไปตรวจสอบแทนก็ได้

หมวด ๗

ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้

ข้อ ๕๒ “ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้” หมายความว่า ผลงานวิชาการซึ่งดำเนินการในรูปการศึกษาหรือการวิจัยเชิงทดลองหรือการวิจัยและพัฒนา มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ หรือแก้ไขปัญหาด้านการเรียนรู้ของผู้เรียน

ข้อ ๕๓ องค์ประกอบของผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ประกอบด้วยคำอธิบายหรือข้อมูลสำคัญ ได้แก่

(๑) สภาพปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

(๒) แนวคิด ทฤษฎี หลักการและเหตุผลหรือความเชื่อที่ผู้สอนใช้ในการออกแบบการเรียนการสอนที่เป็นนวัตกรรม เพื่อส่งเสริมพัฒนาผู้เรียนหรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ นวัตกรรมดังกล่าวอาจเป็นรูปแบบใหม่ของการสอนหรือเป็นการสอนแนวใหม่ หรือเป็นงานประดิษฐ์คิดค้นที่พัฒนาขึ้นใหม่ หรือปรับปรุงจากของเดิมอย่างเห็นได้ชัด เช่น เป็นบทเรียนแบบใหม่ กิจกรรมใหม่ หรือเทคนิคใหม่ในการจัดการเรียนการสอน สื่อที่ใช้ในการเรียนการสอน และ

(๓) กระบวนการและผลลัพธ์ในการนำนวัตกรรมนั้นไปทดลองใช้กับผู้เรียนในสถานการณ์จริง แสดงผลในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์โดยมีข้อมูลหลักฐานรับรองว่าได้เกิดการเปลี่ยนแปลงในผู้เรียนในทิศทางที่พึงประสงค์ ก่อให้เกิดการเรียนรู้ทั้งในผู้เรียนและผู้สอน

ข้อ ๕๔ รูปแบบของผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ได้แก่

(๑) ผลงานวิชาการในรูปของรายงานผลการศึกษา บทความวิจัย หรือ

(๒) ผลผลิตจากการศึกษาที่เป็นบทเรียน กิจกรรม สื่อการเรียนการสอน โดยมีการอธิบายแนวคิดในการพัฒนาและผลการใช้กับผู้เรียนประกอบด้วย อาจจัดทำเป็นเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ข้อ ๕๕ การเผยแพร่ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ให้เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินคุณภาพ โดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน ดังนี้

๑. เผยแพร่เป็นรายงานการศึกษาระดับสมบูรณ์และมีการประเมินคุณภาพโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิ และมีหลักฐานการเผยแพร่ผลงานไปยังวงวิชาการและวิชาชีพในสาขาวิชานั้นและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

๒. เผยแพร่ในรูปของบทความวิจัยในวารสารทางวิชาการ ทั้งนี้วารสารทางวิชาการนั้นอาจเผยแพร่เป็นรูปเล่ม สิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

๓. เผยแพร่ในหนังสือรวมบทความที่มีการบรรณาธิการโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิด้านการพัฒนาการเรียนการสอน และมีการประเมินคุณภาพ

๔. เผยแพร่ในรูปของบทความวิจัยต่อที่ประชุมทางวิชาการที่มีหนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (proceedings)

หมายเหตุ กรณีการเผยแพร่บทความวิจัยในวารสารวิชาการ หนังสือรวมบทความวิชาการ หรือการประชุมวิชาการที่มีหนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (proceedings) ให้ใช้ลักษณะการเผยแพร่ตามผลงานวิจัย ข้อ ๑ ข้อ ๒ และข้อ ๓

๕. เผยแพร่ในรูปของผลผลิตของงานการศึกษาแบบอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีคำอธิบายแนวคิด การพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอน วิธีการใช้ และผลที่เกิดกับผู้เรียน

ข้อ ๕๖ ลักษณะคุณภาพของผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ได้แก่

(๑) ระดับ B

๑. แนวคิดการออกแบบนวัตกรรมการเรียนการสอนเป็นงานริเริ่มสร้างสรรค์ที่ปรับจากแนวคิดเดิมหรือเป็นแนวคิดใหม่

๒. มีข้อมูลหลักฐานชัดเจนว่าผลงานการศึกษาที่พัฒนาขึ้นนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้อัตโนมัติ หรือคุณลักษณะของผู้เรียนที่พึงประสงค์ได้จริง

(๒) ระดับ A

๑. มีคุณลักษณะเหมือนระดับ B และ

๒. มีข้อมูลหลักฐานชัดเจนว่าผลงานการศึกษาสามารถนำไปใช้ประโยชน์กับการพัฒนาผู้เรียนกลุ่มอื่นได้

๓. ผลงานได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่เกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนที่มี impact factors

(๓) ระดับ A+

๑. มีคุณลักษณะเหมือนระดับ A และ

๒. ผลงานได้รับรางวัลหรือการยกย่องด้านการพัฒนาการเรียนการสอน/งานการศึกษา หรืองานประดิษฐ์คิดค้น ในระดับชาติและ/หรือระดับนานาชาติ

หมวด ๘

ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ

ข้อ ๕๗ “ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ” หมายความว่า ผลงานที่เกิดจากการวิจัย หรือ การศึกษาวิเคราะห์ สังเคราะห์ อย่างเป็นระบบในประเด็นทางเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม การเมืองการปกครอง การบริหาร การต่างประเทศ หรือด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ หรือทางวิชาการ ด้านอื่น เพื่อนำไปสู่ข้อเสนอแนะนโยบายสาธารณะใหม่ หรือข้อเสนอแนะเชิงความคิดหรือเชิงประจักษ์เกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ เพื่อนำไปใช้กำหนดนโยบาย กฎหมาย แผน คำสั่ง หรือมาตรการอื่นใด ทั้งนี้ เพื่อแก้ปัญหาที่มีอยู่หรือพัฒนาให้เกิดผลดีต่อสาธารณะไม่ว่าระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ หรือนานาชาติ

ข้อ ๕๘ รูปแบบของผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ ต้องจัดทำเป็นเอกสารหรือจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ อันเป็นการรายงานผลการศึกษาหรือวิจัยดังกล่าวอย่างสมบูรณ์

ข้อ ๕๙ การเผยแพร่ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินคุณภาพโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน ดังนี้

๑. ได้มีการนำเสนอ นโยบาย กฎหมาย แผน คำสั่ง หรือมาตรการอื่นใด พร้อมคำอธิบายต่อผู้มีส่วนได้เสีย และเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในนโยบายสาธารณะนั้น ๆ ทั้งได้มีการนำไปสู่การพิจารณาหรือดำเนินการโดยผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้อง

๒. ได้มีการเผยแพร่ นโยบายสาธารณะนั้นไปยังผู้เกี่ยวข้อง

ข้อ ๖๐ ลักษณะคุณภาพของผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ มีดังนี้

(๑) ระดับ B เป็นผลงานที่แสดงการวิเคราะห์สังเคราะห์ที่มีหลักฐานข้อมูล หรือเหตุผลสนับสนุน ซึ่งแสดงความก้าวหน้าทางวิชาการ

(๒) ระดับ A เป็นเกณฑ์เดียวกับระดับ B แต่ต้องเป็นข้อเสนอใหม่ที่ครอบคลุมการแก้ปัญหา หรือพัฒนาที่กว้างขวางกว่าข้อเสนอเดิม โดยต้องมีร่างกฎหมาย ร่างนโยบาย ร่างแผน ฯลฯ ที่มีคุณภาพระดับดีมาก และมีการอ้างอิงโดยผู้เกี่ยวข้อง

(๓) ระดับ A+ เป็นเกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้องได้รับการอ้างอิง อภิปรายอย่างกว้างขวางในสังคม หรือได้รับการนำไปใช้โดยผู้รับผิดชอบในนโยบายสาธารณะนั้น และเกิดประโยชน์

หมวด ๙

กรณีศึกษา

ข้อ ๖๑ “กรณีศึกษา” หมายความว่า งานเขียนที่เกิดจากการศึกษาบุคคลหรือสถาบัน อันได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และอื่นๆ หรือศึกษาเหตุการณ์ การบริหารจัดการ คดีทางกฎหมาย หรือ กรณีที่เกิดขึ้นจริงในกรณีใดกรณีหนึ่งหรือหลายกรณีเปรียบเทียบกับ มาจัดทำเป็นกรณีศึกษาเพื่อใช้ในการสอน (Teaching Case Study) ทั้งนี้ โดยเป็นการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ตามหลักวิชาการถึงสาเหตุของปัญหา และปัจจัยอื่นๆ เพื่อนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจในกรณีดังกล่าวอันจะช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถตัดสินใจ กำหนดคำตอบของทางเลือกต่างๆ ของกรณีนั้น ตามหลักวิชาการ หรือศึกษาเพื่อทำข้อเสนอในการพัฒนาองค์กร หรือเพื่อให้เกิดความเข้าใจในพฤติกรรมของบุคคลหรือพฤติกรรมขององค์กรเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์หาเหตุผลและแนวทางในการตัดสินใจตามหลักวิชาการ หรือเพื่อวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและการใช้ดุลพินิจตัดสินใจในคดีนั้นๆ รวมทั้งเป็นการสนับสนุนทางวิชาการต่อทฤษฎีหรือแนวคิดทางวิชาการที่มีอยู่ หรือทำให้สมบูรณ์ขึ้นหรือเป็นการกระตุ้นให้มีการศึกษาเพื่อหาทฤษฎีและแนวคิดใหม่ทางด้านวิชาการ

จำนวนกรณีศึกษาที่จะนำมาขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการอาจเป็นหนึ่งกรณีแต่เป็นหลายมิติ หรือเป็นกรณีศึกษามากกว่าสองกรณี

ข้อ ๖๒ รูปแบบของกรณีศึกษา ต้องเป็นเอกสารที่ตีพิมพ์หรือเป็นสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ ประกอบด้วยคู่มือการสอน (Teaching Notes) และใช้ประกอบการเรียนการสอนมาแล้ว มีองค์ประกอบครบถ้วน ได้แก่ บทนำ เนื้อหา และบทส่งท้าย จำนวนกรณีศึกษาที่จะนำมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการต้องมีจำนวนอย่างน้อย ๕ กรณีศึกษา และมีจำนวนหน้ารวมกันแล้วไม่น้อยกว่า ๘๐ หน้า โดยเนื้อหาสาระจะต้องไม่ซ้ำซ้อนกันและอยู่ในขอบข่ายสาขาวิชาที่เสนอขอตำแหน่งทางวิชาการ สำหรับการประเมินคุณภาพจะต้องประเมินคุณภาพโดยรวมทั้งหมด

ข้อ ๖๓ การเผยแพร่กรณีศึกษา ต้องเผยแพร่ในลักษณะของสิ่งตีพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ ทั้งนี้ ต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินคุณภาพโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน

ข้อ ๖๔ ลักษณะคุณภาพของกรณีศึกษา ได้แก่

(๑) ระดับ B

๑. เป็นกรณีศึกษาที่มีองค์ประกอบครบถ้วน คือ บทนำ เนื้อหา บทส่งท้าย รายละเอียดข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เช่น ตาราง และรูปภาพ

๒. เป็นกรณีศึกษาที่มีเนื้อหาและการนำเสนอที่ชัดเจนเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และต้อง

เป็นกรณีศึกษาที่มีการเสนอเนื้อหาและการวิเคราะห์ที่ทันต่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เป็นประโยชน์ด้านวิชาการอย่างกว้างขวาง หรือสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างแพร่หลาย

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้อง

๑. เป็นกรณีศึกษาที่บุกเบิกทางวิชาการ นำเสนอปัญหาหรือประเด็นที่ไม่เคยมีผู้ศึกษามาก่อน มีการสังเคราะห์ข้อมูลอย่างลึกซึ้ง และสร้างความรู้ใหม่ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่ทำให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการอย่างชัดเจน

๒. เป็นกรณีศึกษาที่กระตุ้นให้เกิดความคิดและค้นคว้าในวิชาการ หรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับชาติหรือนานาชาติ

หมวด ๑๐

งานแปล

ข้อ ๖๕ “งานแปล” หมายความว่า งานแปลจากตัวงานต้นแบบที่เป็นงานวรรณกรรม หรืองานวิชาการที่มีความสำคัญและทรงคุณค่าในสาขานั้น ๆ ซึ่งเมื่อนำมาแปลแล้วจะเป็นการเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการที่ประจักษ์ชัด เป็นการแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย หรือจากภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ หรือแปลจากภาษาต่างประเทศหนึ่งเป็นภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่ง หรืองานด้านปรัชญา หรือประวัติศาสตร์หรือวิทยาการสาขาอื่นบางสาขาที่มีความสำคัญและทรงคุณค่าในสาขานั้น ๆ ซึ่งเมื่อนำมาแปลแล้วจะเป็นการเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการที่ประจักษ์ชัด เป็นการแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย หรือจากภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ หรือแปลจากภาษาต่างประเทศหนึ่งเป็นภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่ง

ข้อ ๖๖ รูปแบบของงานแปล ต้องเป็นเอกสารที่ตีพิมพ์มีคำอธิบายจุดหรือประเด็นสำคัญที่แสดงให้เห็นความรู้ความเข้าใจในเรื่องภาษา เนื้อหาของต้นฉบับและการถ่ายทอดมาเป็นฉบับแปล โดยอาจอยู่ในเนื้อหาหรือพิมพ์เป็นส่วนแยกตามความเหมาะสม เป็นงานแปลพร้อมบทวิเคราะห์หรืออธิบายเชิงวิชาการที่แสดงให้เห็นว่าเป็นผลงานที่ทำให้เกิดการพัฒนาและความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือเสริมสร้างความรู้ หรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาขาวิชานั้น ๆ ได้อย่างไร ในแง่ใด

ข้อ ๖๗ การเผยแพร่งานแปล ต้องเผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน ดังนี้

๑. การเผยแพร่ด้วยวิธีการพิมพ์

๒. การเผยแพร่โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ อาทิ การเผยแพร่ในรูปของซีดีรอม ฯลฯ

การเผยแพร่ดังกล่าวนี้จะต้องเป็นไปอย่างกว้างขวางมากกว่าการใช้ในการเรียน การสอน วิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร ซึ่งจำนวนพิมพ์เป็นดัชนีหนึ่งที่สามารถแสดงการเผยแพร่อย่างกว้างขวางได้ แต่อาจใช้ดัชนีอื่นวัดความกว้างขวางในการเผยแพร่ได้เช่นกัน

กรณีที่อยู่ในระหว่างกระบวนการพิจารณา หากคณะผู้ทรงคุณวุฒิมีมติให้ปรับปรุงงานแปลซึ่งอยู่ในวิสัยที่สามารถปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นได้ ทั้งนี้ เมื่อได้แก้ไข ปรับปรุงงานแปลดังกล่าวเรียบร้อยแล้วให้เสนอคณะผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา โดยไม่ต้องนำงานแปลดังกล่าวไปเผยแพร่ใหม่อีกครั้งหนึ่ง

กรณีที่ได้มีการพิจารณาประเมินคุณภาพของงานแปลแล้วไม่อยู่ในเกณฑ์ที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด การนำงานแปลนั้นไปแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมเนื้อหาในงานแปลเพื่อนำมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการครั้งใหม่ สามารถกระทำได้ แต่ให้มีการประเมินคุณภาพงานแปลที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขนั้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

ข้อ ๖๘ ลักษณะคุณภาพของงานแปล มีดังนี้

(๑) ระดับ B เป็นการถ่ายทอดเนื้อหาจากต้นฉบับเดิมได้สมบูรณ์พร้อมทั้งมีบทนำของผู้แปลที่ให้ข้อมูลครบถ้วนเกี่ยวกับเอกสารที่แปล

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และต้องมีการใช้ภาษาที่สละสลวย และอ่านเข้าใจง่าย

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้องมีบทนำเชิงวิเคราะห์ที่แสดงความรู้ความเข้าใจของผู้แปลในเรื่องนั้น ๆ และเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องกัน หรือมีการค้นคว้าเพิ่มเติมของผู้แปลใส่ไว้ในบทนำหรือในเชิงอรรถ แล้วแต่กรณี

สำหรับสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ให้ใช้ลักษณะคุณภาพ ดังต่อไปนี้

(๑) ระดับ B เป็นงานแปลที่แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในตัวบทแบบแผนทางความคิดหรือวัฒนธรรมต้นกำเนิด และบ่งชี้ความสามารถในการสื่อความหมายได้อย่างดี มีการศึกษา วิเคราะห์และตีความทั้งตัวบทและบริบทของตัวงานในลักษณะที่เทียบได้กับงานวิจัย มีการให้อรรถาธิบายเชิงวิชาการในรูปแบบต่าง ๆ อันเหมาะสมทั้งในระดับจุลภาคและมหภาค

(๒) ระดับ A เป็นงานแปลที่แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจอันลึกซึ้งในตัวบทแบบแผนทางความคิดหรือวัฒนธรรมต้นกำเนิดและบ่งชี้ถึงความสามารถในการสื่อความหมายในระดับสูงมาก มีการศึกษา วิเคราะห์และตีความทั้งตัวบทและบริบทของตัวงานอย่างละเอียดลึกซึ้งในลักษณะที่เทียบได้กับงานวิจัยของผู้สันตดกรณี มีการให้อรรถาธิบายเชิงวิชาการในรูปแบบต่าง ๆ อันเหมาะสมทั้งในระดับจุลภาคและมหภาค

(๓) ระดับ A+ ให้ข้อสรุปของวิธีการแปลและทฤษฎีการแปล ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A โดยมีข้อกำหนดเพิ่มเติมดังนี้

๑. เป็นงานที่แปลมาจากต้นแบบที่มีความสำคัญในระดับที่มีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางวิชาการ

๒. เป็นงานที่แปลอยู่ในระดับที่พึงยึดถือเป็นแบบฉบับได้

๓. มีการให้ข้อสรุปของวิธีการแปลและทฤษฎีการแปลที่มีลักษณะเป็นการบุกเบิกทางวิชาการ

หมวด ๑๑

พจนานุกรม สารานุกรม นามานุกรมและงานวิชาการในลักษณะเดียวกัน

ข้อ ๖๙ “พจนานุกรม (dictionary)” หมายความว่า งานอ้างอิงที่อธิบายและให้ข้อมูลเกี่ยวกับคำ เป็นผลของการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบและมีหลักวิชา รวมทั้งแสดงสถานะล่าสุดทางวิชาการ (state of the art) ของสาขาวิชานั้น ๆ

ข้อ ๗๐ รูปแบบของพจนานุกรม ต้องเป็นการรวบรวมคำ หรือหัวข้อ หรือหน่วยย่อย ซึ่งอยู่ในรูปเล่มที่มีการจัดระบบอ้างอิง โดยอาจเป็นงานของนักวิชาการคนเดียวหรือคณะนักวิชาการ มีคำนำที่ชี้แจงหลักการ หลักวิชา หรือทฤษฎีที่นำมาใช้รวมทั้งอธิบายวิธีการใช้ และมีบรรณานุกรมรวมหรือบรรณานุกรมแยกส่วนตามหน่วยย่อย รวมทั้งดัชนีค้นคำในกรณีที่ทำเป็น ประกอบด้วยบทวิเคราะห์หรืออธิบายเชิงวิชาการที่แสดงให้เห็นว่าเป็นผลงานที่ทำให้เกิดการพัฒนาและความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือเสริมสร้างความรู้ หรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาขาวิชานั้น ๆ ได้อย่างไร ในแง่ใด

ข้อ ๗๑ “สารานุกรม (encyclopedia)” หมายความว่า งานอ้างอิงที่อธิบายและให้ข้อมูลเกี่ยวกับหัวเรื่อง (topic) เป็นผลของการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบและมีหลักวิชา

ข้อ ๗๒ รูปแบบของสารานุกรม ต้องเป็นหัวเรื่องหนึ่งเรื่องหรือหลายเรื่องที่เขียนโดยนักวิชาการคนเดียว หรือหลายคน มีบรรณานุกรม ซึ่งอยู่ในรูปเล่มที่มีการจัดระบบอ้างอิง

ข้อ ๗๓ “นามานุกรม (annotated bibliography of names)” หมายความว่า งานอ้างอิงที่อธิบายและให้ข้อมูลเกี่ยวกับชื่อ บุคคล สิ่งของ สถานที่สำคัญ หรือวิสามานยนามที่สำคัญ เป็นงานศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบและมีหลักวิชา

ข้อ ๗๔ รูปแบบของนามานุกรม ต้องเป็นการรวบรวมคำเรียกชื่อ ตามนิยาม โดยอาจเป็นงานของนักวิชาการคนเดียวหรือคณะนักวิชาการ มีคำนำชี้แจงหลักการคัดเลือก และอธิบาย รวมทั้งอธิบายวิธีการใช้ มีบรรณานุกรมและดรรชนีค้นคำ

ข้อ ๗๕ การเผยแพร่พจนานุกรม สารานุกรม นามานุกรมและงานวิชาการในลักษณะเดียวกัน ต้องเป็นการเผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน ดังนี้

(๑) การเผยแพร่ด้วยวิธีการพิมพ์ หรือ

(๒) การเผยแพร่โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ข้อ ๗๖ ลักษณะคุณภาพของพจนานุกรม สารานุกรม นามานุกรมและงานวิชาการในลักษณะเดียวกัน ได้แก่

(๑) ระดับ B เป็นงานอ้างอิงที่ให้ความรู้พื้นฐานอันถูกต้องและทันสมัย ครอบคลุมเนื้อหาที่กว้างขวางตามที่ยอมรับกันในวงวิชาการ

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และต้องมีการให้ข้อมูลและทัศนะที่ชี้ให้เห็นถึงวิวัฒนาการของศัพท์ หัวข้อ หรือหน่วยย่อยและ/หรือสาขาวิชานั้น ๆ

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้องมีการชี้ทางให้อ่าน หรือผู้ใช้เกิดความคิด เชิงวิพากษ์และ/หรือ เกิดความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าต่อไป

หมวด ๑๒

ผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ข้อ ๗๗ “ผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี” หมายความว่า ผลงานทางวิชาการที่เป็นการประดิษฐ์คิดค้นเครื่องมือ เครื่องทุ่นแรง ผลงานการสร้างสรรค์ พืชหรือสัตว์พันธุ์ใหม่ หรือจุลินทรีย์ที่มีคุณสมบัติพิเศษสำหรับการใช้ประโยชน์เฉพาะด้าน วัคซีน ผลิตภัณฑ์หรือสิ่งประดิษฐ์อื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคมซึ่งพัฒนาขึ้นจากการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีโดยวิธีวิทยาที่เป็นที่ยอมรับในสาขานั้นๆ

ข้อ ๗๘ รูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ต้องเป็นผลงานสร้างสรรค์พร้อมด้วยสิ่งตีพิมพ์หรือเอกสารทางวิชาการ ที่แสดงถึงแนวคิดในการวิจัยค้นคว้าและพัฒนางานนั้นๆ กระบวนการในการวิจัยและพัฒนา ผลการทดสอบคุณสมบัติต่างๆ ทั้งที่เป็นคุณสมบัติพื้นฐานและคุณสมบัติพิเศษที่เป็นข้อเด่น ผลการทดสอบในสภาพของการนำไปใช้จริงในสภาพที่เหมาะสม และศักยภาพของผลกระทบจากการนำไปใช้ในแง่เศรษฐกิจหรือสังคม

ข้อ ๗๙ การเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ต้องเผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานั้นๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน โดยมีลักษณะดังนี้

(๑) การจัดนิทรรศการ การจัดแสดง การจัดการแสดง การแสดงสาธารณะ การบันทึกภาพ การบันทึกเสียง ภาพถ่าย แอลบั้มที่ภาพ

(๒) เอกสารประกอบ ต้องพิมพ์เผยแพร่ หรือเผยแพร่โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ทั้งนี้ ได้รับการเผยแพร่สู่สาธารณชนอย่างกว้างขวางมาแล้ว

ข้อ ๘๐ ลักษณะคุณภาพของผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้แก่

(๑) ระดับ B เป็นผลงานที่แสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ซึ่งต้องใช้ความรู้เชิงวิชาการ มีผลการทดสอบตามหลักวิชาที่ชัดเจน เชื่อถือได้ และการนำผลงานนั้นไปใช้มีศักยภาพในการส่งผลกระทบทางเศรษฐกิจหรือทางสังคมในระดับปานกลาง

(๒) ระดับ A เป็นผลงานที่แสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ซึ่งต้องใช้ความรู้เชิงวิชาการมากขึ้น มีผลการทดสอบตามหลักวิชาที่ชัดเจน เชื่อถือได้ และการนำผลงานนั้นไปใช้มีศักยภาพในการส่งผลกระทบทางเศรษฐกิจหรือทางสังคมในระดับสูง

(๓) ระดับ A+ เป็นผลงานที่แสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ซึ่งต้องใช้ความรู้เชิงวิชาการที่ลึกซึ้ง มีผลการทดสอบตามหลักวิชาที่ชัดเจน เชื่อถือได้ ผลงานมีคุณสมบัติโดดเด่น และมีศักยภาพสูง

ในการนำไปใช้ประโยชน์ หรือก่อให้เกิดการใช้ประโยชน์ในแนวทางหรือรูปแบบใหม่ ๆ ที่จะมีผลกระทบทางเศรษฐกิจหรือทางสังคมในระดับสูง

หมวด ๑๓

ผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ และศิลปะทุกสาขา

ข้อ ๘๑ “ผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ และศิลปะทุกสาขา” หมายความว่า ผลงานศิลปะสาขาต่างๆ อาทิ วรรณกรรม (literature) ศิลปะการแสดง (performing arts) ดนตรี (music) สถาปัตยกรรม (architecture) การออกแบบ (design) ทัศนศิลป์ (visual arts) และงานศิลปะอื่นๆ

ผลงานหรือชุดของผลงานสร้างสรรค์ที่แสดงให้เห็นถึงคุณค่าทางสุนทรียะ ปรัชญา จริยธรรม หรือเป็นงานที่สะท้อนสังคม แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการสร้างสรรค์ของเจ้าของผลงาน มีการนำเสนอพร้อมคำอธิบายอันก่อปรด้วยหลักวิชาที่เอื้อต่อการสร้างความรู้ความเข้าใจในความหมายและคุณค่าของงาน เช่น ผลงานสร้างสรรค์ด้านวรรณกรรม ด้านศิลปะการแสดง ด้านดนตรี ด้านสถาปัตยกรรม การออกแบบจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ และศิลปะด้านอื่น ๆ

ข้อ ๘๒ รูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ และศิลปะทุกสาขา ต้องเป็นผลงานสร้างสรรค์ พร้อมบทวิเคราะห์ที่อธิบายถึงหลักการ หลักวิชา และ/หรือความคิดเชิงทฤษฎีรวมทั้งกระบวนการ และ/หรือเทคนิคในการสร้างงาน มีการให้ข้อมูลและข้อวินิจฉัยที่เอื้อให้เกิดการตีความและการประเมินคุณค่าสุนทรียะทางวัฒนธรรม สังคม และเศรษฐกิจ

ข้อ ๘๓ การเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ และศิลปะทุกสาขา ต้องเผยแพร่สู่สาธารณชนในลักษณะใดลักษณะหนึ่งอย่างกว้างขวางมาแล้ว ไม่น้อยกว่าสี่เดือน โดยต้องแสดงหลักฐานเชิงประจักษ์ว่า ได้ผ่านการประเมินจากคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน จำนวนไม่น้อยกว่าสามคนสำหรับระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ และไม่น้อยกว่าห้าคนสำหรับระดับรองศาสตราจารย์และระดับศาสตราจารย์ โดยการ ตัดสินของที่ประชุมต้องได้รับคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามเสียงสำหรับระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ ไม่น้อยกว่าสามในห้าเสียงในระดับรองศาสตราจารย์ และไม่น้อยกว่าสี่ในห้าเสียงในระดับศาสตราจารย์ ทั้งนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิฯ (peer reviewer) ต้องมิได้สังกัดเดียวกันกับผู้ขอจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

วิธีการเผยแพร่

๑. วรรณกรรมต้นแบบหรือผลงานสร้างสรรค์ต้นแบบ และเอกสารประกอบต้องพิมพ์เผยแพร่ หรือเผยแพร่โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์

๒. การจัดนิทรรศการ การจัดแสดง การแสดงสาธารณะ การบันทึกภาพ การบันทึกเสียง ภาพถ่าย แลบบันทึกภาพ หรือการแสดงผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์

๓. การเผยแพร่ที่เกิดจากการใช้งานจริงที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติ หรือนานาชาติตลอดจนการเผยแพร่ที่เกิดจากการได้รับเชิญไปบรรยายหรือในการประชุมวิชาการงานศิลป์หรือวิชาชีพในต่างประเทศ สำหรับศิลปะการแสดงต้องแสดงในกิจกรรมที่จัดโดยองค์กรระดับประเทศ ซึ่งเป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพ ของสาขาวิชานั้น ๆ ของประเทศไทยหรือนานาชาติ สถานที่นำเสนอผลงาน สร้างสรรค์

ระดับชาติหรือระดับนานาชาติต้องเป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพนั้น ๆ และต้องดำเนินการกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยเป็นเวทีแสดงผลงานอย่างต่อเนื่องมาแล้ว ไม่น้อยกว่า ๕ ปี

หมายเหตุ: คุณสมบัติของผู้ที่ทำหน้าที่เป็น peer reviewer

ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน หมายถึง ผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาใกล้เคียง ซึ่งปัจจุบันมีสถานภาพเป็นบุคลากรประจำ เช่น อาจารย์ประจำ ผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญที่ยังคงปฏิบัติงานหรือปฏิบัติหน้าที่ประจำในสถาบันเดียวกับผู้ได้รับการประเมิน เป็นต้น

ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก หมายถึง ผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาใกล้เคียง โดยต้องเป็นบุคคลที่มีใช้บุคลากรของสถาบันอุดมศึกษาที่ผู้ขอสังกัด และไม่ได้อยู่ในบังคับบัญชาของสถาบันอุดมศึกษานั้น

ข้อ ๘๔ ลักษณะคุณภาพของผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ และศิลปะทุกสาขา ได้แก่

(๑) ระดับ B เป็นผลงานที่มีคุณภาพทางการสร้างสรรค์ โดยสามารถอธิบาย หลักการ แนวคิด กระบวนการ เทคนิค รวมถึงวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสรุปผล เพื่อสื่อความให้กับผู้รับได้เป็นอย่างดี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการด้านงานสร้างสรรค์และการศึกษาของศิลปะแขนงนั้น ๆ และก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือส่งผลกระทบต่อบุคคลหรือองค์กร

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และต้องเป็นตัวอย่างอันดีที่ยังประโยชน์เด่นชัดต่อวิชาการด้านงานสร้างสรรค์และการศึกษาแขนงนั้น ๆ

๑. เป็นผลงานที่แสดงถึงการวิเคราะห์ สังเคราะห์ นำเสนอผลเป็นความรู้ใหม่ที่ลึกซึ้งกว่างานเดิมที่เคยมีผู้ศึกษาหรือสร้างสรรค์มาแล้ว

๒. เป็นประโยชน์ด้านวิชาการอย่างกว้างขวาง และก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือส่งผลกระทบต่อบุคคล องค์กร ชุมชน หรือสังคม หรือสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแพร่หลาย หรือได้รับการจดสิทธิบัตรและมีการนำไปใช้อ้างอิงในผลงานอื่น ๆ เป็นที่ยอมรับในระดับชาติหรือนานาชาติ

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้องเป็นงานที่สร้างองค์ความรู้ใหม่ หรือนำเสนอสิ่งใหม่ในด้านการสร้างสรรค์สุนทรียะ ศิลปะ

๑. เป็นงานบุกเบิกที่มีคุณค่ายิ่ง มีการวิเคราะห์ สังเคราะห์อย่างลึกซึ้ง จนทำให้เกิดการสร้างความรู้ใหม่ ทำให้เกิดความก้าวหน้า เกิดการใช้ประโยชน์ ในแนวทางหรือรูปแบบใหม่ ๆ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือส่งผลกระทบต่อชุมชนหรือสังคม หรือได้รับการจดสิทธิบัตรและมีหลักฐานการนำสิทธิบัตรไปใช้ หรือประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวาง

๒. เป็นที่ยอมรับและได้รับการอ้างอิงถึงอย่างกว้างขวางในวงวิชาการ หรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับนานาชาติ

หมวด ๑๔

สิทธิบัตร (patent)

ข้อ ๘๕ “สิทธิบัตร” หมายความว่า สิทธิบัตรตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิบัตร

ข้อ ๘๖ รูปแบบของสิทธิบัตร สามารถจัดทำได้ทั้งที่เป็นรูปเล่ม หรือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

(๑) มีบทวิเคราะห์ที่อธิบายหรือชี้แจงโดยชัดเจนประกอบผลงานนั้น เพื่อชี้ให้เห็นว่าเป็นผลงานที่ทำให้เกิดการพัฒนาและความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือเสริมสร้างความรู้หรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาขาวิชาหนึ่งๆ หรือหลายสาขาวิชาได้อย่างไร ในแง่ใด

(๒) ต้องผ่านการพิสูจน์ หรือแสดงหลักฐานเป็นรายละเอียดให้ครบถ้วนที่แสดงถึงคุณค่าของผลงานนั้นด้วย

ข้อ ๘๗ การเผยแพร่สิทธิบัตร ต้องมีหลักฐานการนำสิทธิบัตรไปใช้หรือประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลายในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ต้องเผยแพร่สู่สาธารณชนมาแล้ว โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมิน โดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน

ข้อ ๘๘ ลักษณะคุณภาพของสิทธิบัตร ได้แก่

(๑) ระดับ B เป็นสิทธิบัตรที่ได้รับการขึ้นทะเบียนและพิสูจน์ได้ว่ามีผู้นำไปวิจัยหรือพัฒนาต่อยอด

(๒) ระดับ A เป็นสิทธิบัตรที่ได้รับการขึ้นทะเบียนและพิสูจน์ได้ว่ามีผู้นำไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ระดับชาติ

(๓) ระดับ A+ เป็นสิทธิบัตรที่ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้วและพิสูจน์ได้ว่ามีผู้นำไปใช้ประโยชน์ในระดับนานาชาติ และมีหลักฐานว่าได้นำไปใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์หรือ เชิงสาธารณประโยชน์อย่างกว้างขวาง

หมวด ๑๕

ซอฟต์แวร์ (software)

ข้อ ๘๙ “ซอฟต์แวร์” หมายรวมถึง โปรแกรมคอมพิวเตอร์ตามความหมายของกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ซึ่งเป็นผลงานที่ได้จากการวิจัย หรือการประดิษฐ์คิดค้นใหม่หรือการสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่มีหลักวิชาอันสามารถอธิบายได้อย่างชัดเจน รวมถึงซอฟต์แวร์ที่เป็นการประยุกต์หลักวิชา เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ในเชิงวิชาการ โดยต้องมีลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

(๑) การดำเนินงานโครงการที่มีลักษณะการพัฒนาซอฟต์แวร์โดยใช้ระเบียบวิธีเชิงตัวเลข (numerical method) หรือการดำเนินงานลักษณะการออกแบบทางวิศวกรรม (engineering design) ซึ่งเป็นการปรับปรุงกระบวนการออกแบบโดยตรง

(๒) งานที่มีลักษณะการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และพัฒนาในระดับแฟ้มข้อมูลต้นฉบับ (source code) เพื่อพัฒนาระบบการทำงานให้ดีขึ้น โดยมีการปรับปรุงระบบอย่างมีนัยสำคัญ

(๓) โครงการที่มีการเก็บข้อมูลเชิงประสิทธิผลและการประเมินผลเพื่อให้สอดคล้องกับงานวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี จะต้องแสดงให้เห็นชัดเจนว่าหลังจากการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและซอฟต์แวร์มาใช้พัฒนาแล้วระบบการทำงานดีขึ้นได้อย่างไร โดยต้องมีการปรับปรุงระบบหรือสำรวจความต้องการ รวมถึงแสดงผลลัพธ์หรือตัวชี้วัดที่ชัดเจนซึ่งมิได้นำเข้ามาเพื่อทดแทนระบบเดิมเพียงอย่างเดียว

ทั้งนี้ ผลลัพธ์ที่ได้จะต้องสอดคล้องลักษณะงานวิจัยและพัฒนา

ข้อ ๙๐ รูปแบบของซอฟต์แวร์ สามารถจัดทำทั้งที่เป็นรูปเล่ม หรือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) มีคำอธิบายหรือชี้แจงโดยชัดเจนประกอบผลงานนั้น เช่น คู่มือที่อธิบายการใช้งานหลักการของวิธีการทำงานและหน้าที่ของซอฟต์แวร์ดังกล่าวอย่างละเอียดและชัดเจนเพื่อชี้ให้เห็นว่าเป็นผลงานที่ทำให้เกิดการพัฒนาและความก้าวหน้าทางวิชาการหรือเสริมสร้างความรู้หรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาขาวิชาหนึ่งๆ หรือหลายสาขาวิชาได้อย่างไร ในแง่ใด

(๒) ต้องผ่านการพิสูจน์ หรือแสดงหลักฐานเป็นรายละเอียดให้ครบถ้วนที่แสดงถึงคุณค่าของผลงานนั้นด้วย

ข้อ ๙๑ การเผยแพร่ซอฟต์แวร์ ต้องมีหลักฐานการนำซอฟต์แวร์ไปใช้หรือประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลายในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ต้องเผยแพร่สู่สาธารณชนมาแล้ว

มีหลักฐานการนำซอฟต์แวร์ไปใช้หรือประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลายต่อวงวิชาการ หรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินคุณภาพ โดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน

ข้อ ๙๒ ลักษณะคุณภาพของซอฟต์แวร์ ได้แก่

(๑) ระดับ B เป็นงานที่มีกระบวนการวิจัยทุกขั้นตอน ถูกต้อง เหมาะสมตามระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการหรือนำไปประยุกต์ใช้ได้

(๒) ระดับ A ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ B และต้อง

๑. เป็นผลงานที่แสดงถึงการวิเคราะห์และนำเสนอผลเป็นความรู้ใหม่ที่ลึกซึ้งกว่างานเดิม ที่เคยมีผู้ศึกษามาแล้ว

๒. เป็นประโยชน์ด้านวิชาการอย่างกว้างขวาง หรือสามารถนำไปประยุกต์ได้อย่างแพร่หลาย

(๓) ระดับ A+ ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับ A และต้องได้รับการอ้างอิงและใช้งานอย่างกว้างขวางในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับชาติ

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๕

(ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.จรวัย บุญยกุล)

ประธานคณะวุฒยาจารย์

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวนันทา ปรีชาวัฒนสกุล)

ผู้อำนวยการสำนักกิจการวุฒยาจารย์